

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 2(94)
1.02.2021 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

СИН БОЖИЙ У ХРАМІ БОЖОМУ

Щороку 15 лютого ми відзначаємо свято Господнього Стрітіння. Основною цюго свята стала особлива подія, що відбулася в Єрусалимському храмі через сорок днів після народження Ісуса Христа. Вона описана у Євангелії від Луки: «І як сповнилися дні очищення Марії за Законом Мойсея, то понесли Його в Єрусалим, щоб поставити перед Господом, як написано в Законі Господньому: «Кожне перворідне дитя чоловічої статі, яке відкриває утробу, посвячується для Господа», і принесли жертву згідно із Законом Господнім: пару горлиць або двоє голубенят.» (Лк.2:22-38). Далі в Євангелії розповідається про благочестивого старця Симеона, який жив у Єрусалимі. Цей чоловік був праведником, життя якого проходило в очікуванні дня, коли Бог прийде на допомогу Ізраїлю, щоб дати звільнення народу. Ще про старця сказано, що на ньому був Святий Дух. Симеону було відкрито Духом Святим, що він не помре, аж поки не побачить обіцяного Месію—Господнього Помазанника. Тому схил віку Симеона проходив в трепетному очікуванні цієї зустрічі. Симеон розумів, що чим більше йому виповнювалося літ, тим ближчою ставала зустріч. І ось цей довгоочікуваний момент настав. Того дня Симеон не почув ніякого повеління від Бога, але оскільки на ньому перебував Святий Дух, то саме Він привів чоловіка до храму того часу, коли Йосип із Марією принесли Ісуса для посвячення. Дух Святий вказав Симеону на Немовля, яке є Спасителем Божим. Старець підійшов до Ісусових батьків, взяв Ісуса на руки і промовив: «Нині відпускаєш слугу Твого, Владико, за словом Твоїм із миром, бо бачили очі мої спасіння Твоє, яке приготував Ти перед усіма народами,—світло на просвіту поганам і славу народу Твого Ізраїля! І дивувався Йосип і мати Його тому, що сказано про Нього. І благословив їх Симеон, і сказав до Марії, матері Його: «Ось лежить цей на падіння і на вставання багатьох в Ізраїлі і на знак сперечання, та й тобі самій меч прошиє душу, щоб відкрились багатьох сердець думки.» (Лк.2:29-35).

Після Симеона до Йосипа з Марією підійшла пророочиця Анна, вдовиця вісімдесяти чотирьох років. Ця жінка повністю присвятила своє життя служінню Богу. Через сім років подружнього життя її чоловік помер і вона більше не виходила заміж. Написано, що Анна не відходила від храму та служила Богові постом та молитвою вдень і вночі. Ця свята старіша також отримала об'явлення про Месію, який був принесений до храму Немовлятком. Саме тієї години вона була у храмі, прославляла Бога і говорила про Ісуса всім, хто чекав на Бога визволення Єрусалиму. Ось така незвичайна зустріч відбулася того дня в Єрусалимському храмі.

Одвічний Бог завжди мав місце Своєї присутності—храм в Єрусалимі, але в людському тілі Господь прийшов у храм вперше Немовлям на руках у батьків. Хоча Він був Сином Божим, його батьки в точності виконали усі постанови Закону Божого, які стосувалися присвячення Богу первонародженого Сина. Так написано про Ісуса: «Як же прийшла повнота часу, тоді послав Бог Сина Свого, Який народився від жінки і був під Законом, щоб викупити тих, що під Законом, щоб ми прийняли всиновлення.» (Гал.4:4). В Євангелії написано, що Дитя росло, набиралося сил та сповнювалося премудрості. Кожного року на свято Пасхи батьки Ісуса йшли в Єрусалим до храму Господнього на поклоніння. Того року, коли Ісусу виповнилося дванадцять літ, Його батьки так само прибули до храму на свято. Після закінчення свята вони поверталися додому разом із друзями та знайомими, а Ісус залишився у Єрусалимі, хоча батьки не знали про це. Йосип із Марією були вже цілий

день в дорозі, коли побачили, що Ісуса нема ні серед родичів, ні серед знайомих. Батьки повернулися до Єрусалиму, сподіваючись знайти там Сина. Вони знайшли Його аж через три дні. Ісус сидів серед учителів у храмі, уважно слухав їх та задавав питання. Всі оточуючі дуже дивувалися тому, як Він усе знав та розумів, і які розумні відповіді Він давав. Побачивши Ісуса, батьки були вкрай здивовані його заняттям: «І побачивши Його, здивувались вони, а мати Його сказала до Нього: «Дитино, чому це Ти так зробив нам? Ось батько Твій і я з журбою шукали Тебе!» А Він їм відповів: « Чого ж ви шукали Мене? Хіба ви не знаєте, що Я повинен бути у тому, що належить Отцеві Моєму?» (Лк.2:48,49).

Коли Ісусу виповнилося тридцять років, почалося Його служіння, задля якого Він і був посланий Отцем у світ. Одразу після Хрещення Ісус був поведений Духом у пустелю для випробування. Написано, що диявол поставив Його на крилі

храму для спокуси: «Тоді диявол бере Його до святого міста і ставить на нарізнику храму, та й каже до Нього: «Якщо Ти Син Божий, то кинься вниз, бо написано: Він накаже про тебе ангелам Своїм і на руках понесуть Тебе, щоб не вдарився часом об камінь ногою Твоею». Але Ісус відповів йому: «Написано також: Не спокушуй Господа, Бога твого» (Мт.4:5-7).

В Євангеліях неодноразово говориться про те, що коли Ісус перебував у Єрусалимі, то Він щодня навчав народ у храмі, а ночі проводив у молитві на Єлеонській горі. Народ з самого ранку приходив до храму слухати Його науку та зіцілюватися від різних хвороб. Але мало хто з людей, присутніх у храмі, мав відкриття про те, що Сам Творець світу у тілі людському прийшов до них, щоб визволити від влади гріха та смерті. Часто, коли Ісус навчав у храмі, до Нього підходили первосвященники та старійшини і вимагали відповіді, якою владою Ісус це робить і хто дав Йому таку владу. Одного разу Ісус відказав їм: «А Я вам кажу, що тут є більший від храму!» (Мт. 12:6).

ли учні. Коли Він їхав, то люди стелили свій одяг на дорогу. А учні Його, радіючи, хвалили гучним голосом Бога за всі чудеса, які бачили: «Благословен Цар, Який йде в ім'я Господнє!» Деякі із фарисеїв казали до Ісуса: «Заборони учням Твоїм!» На що Ісус відказав: «Кажу вам: якщо вони замовкнуть, то каміння кричатиме!». Але Ісус не сказав тоді про саме головне: Він їхав до столиці не для трону і не для царської корони, яку покладали на земних царів, а для страждання та смерті на хресті за гріхи людей. Народ, що тоді гучно прославляв Його, через декілька днів з лютоттю кричатиме до Пилата: «Розіпни Його!». Після славного в'їзду в Єрусалим Ісус прийшов до храму Божого і прогнав усіх, хто продавав та торгував у храмі, перевернув столи міняль-

ників грошей, кажучи до них: «Дім Мій домом молитви зватиметься для усіх народів, а ви зробили його вертепом розбійників!» До Нього у храмі підходили сліпі та криві і Він усіх зіціляв. Діти, які були у храмі, вигукували: «Осанна Сину Давидовому!» А первосвященники та книжники обурено казали: «Чи чуєш ти, що вони кажуть?» На що Ісус відповів: «Хіба ви не читали, що написано, що з уст немовлят Ти вчинив собі хвалу?» У цьому самому храмі зрадник Ісуса Іуда, побачивши, що Ісуса засуджено, розкаювся та кинув тридцять срібняків первосвященникам та старійшинам. Написано, що коли Ісус випустив дух на Голгофському хресті, завіса, яка відділяла Святе Святих у храмі, роздерлася надвоє від верху до низу, потряслася земля і скелі порозпадалися.

У Євангелії від Матвія в 24 розділі розповідається про те, як Ісус повертався із храму, а до Нього підійшли учні, щоб показати Йому величчя храмові будівлі (після реставрації храму, проведеної царем Іродом). Тоді Ісус у відповідь їм сказав відоме пророцтво: «Чи бачите це все? Істинно кажу вам: Не залишиться тут камінь на камені, щоб не був зруйнований.» (Мт.24:2). Це пророцтво в точності виконалося в 70 році н.е., коли під час юдейського повстання римський імператор Тит наказав повністю зруйнувати Єрусалим, жителі якого тривалий час чинили запеклий опір легіонам загарбників. Єрусалимський храм був спалений римськими воїнами. Під дією полум'я золота оздоба храму почала плавитися та стікати у щілини поміж каменями будови. Для того, щоб добути оплавлене золото із щілин, римляни повитягали все каміння, на якому був побудований храм. Таким чином, пророцтво було виконане буквально,—навіть не залишилося каміння з фундаменту на місці храму.

Ось така доля спіткала славне місто Єрусалим та величний храм Божий через те, що єврейський народ не прийняв Сина Божого. Але під час Свого служіння Ісус також говорив про інший храм, у якому Він прагне перебувати,—це храм нашого серця, у якому Він поселяється Духом Святим: «Коли хто любить Мене, той береже слово Моє, і Отець Мій полюбить його, і до нього ми прийдемо, і оселю в нього зробимо.» (Ів.14:23) ». До приходу Ісуса Христа місцем поклоніння та оселею Божою був храм в Єрусалимі. Після відкуплення людей та воскресіння Ісуса Господь прагне перебувати в наших серцях, як у храмі. Але для цього потрібно мати у своєму житті особисту зустріч із Божим Сином Ісусом Христом. Як два тисячоліття тому праведний Симеон мав зустріч із новонародженим Спасителем у храмі, так має відбутися і в нашому житті—ми маємо прийняти Господа, який стукає у двері нашого серця.

Павліна Снівак

САМОПРАВЕДНІСТЬ РУЙНУЄ

Чи коли-небудь ви зустрічали людей, які знають, як краще поступити у всьому? Людей, які вважають себе дуже мудrimi і мають свою єдию правильну точку зору? Зазвичай такі люди люблять навчати, повчати, давати поради, а що найгірше - дратуватися і показувати своє незадоволення кожного разу, коли до їхньої думки не прислухалися або їх проігнорували. Вони поводяться так, наче вони королі чи королеви і знаходяться у вищому статусі, ніж інші. Людина, яка має подібну поведінку, прагне бути авторитетною і в разі потреби заради збереження свого авторитету використовує маніпуляції або агресію по відношенню до ближнього. Що не є добрим ...

Якщо такі «самоправедні» люди є близькими родичами, які проживають під одним дахом з вами, то часто їхній токсичний вплив отруює не лише їхнє життя, роблячи його нестерпним, але і ваше. Більше того, перебуваючи під токсичним впливом, є небезпека на підсвідомому рівні самому уподібнитись до такої людини і стати токсичною особою. Якщо ж у вас подібні друзі, родичі чи колеги, то краще з ними спілкування обмежити до мінімуму.

Наше оточення має величезний вплив на нас. Ми формуємось внаслідок впливів зовнішнього середовища. Усе, що приймаємо близько в наше серце, все, що вподобаємо – це все стає частиною нас, і якщо наше середовище змінюється, тоді змінюємось і ми, навіть якщо вважаємо, що наші погляди досить закорінені і непохитні. Навіть коли говоримо собі, що поганий вплив не торкнеться

нас. Помилково також вважати, що ми здатні когось змінити. Це не в нашій силі. Лише сама людина може прийняти рішення стосовно змін в її житті і лише після того діяти, докладати зусиль, аби ті зміни відбулися.

Ще апостол Павло в посланні до Коринтян 15:33 писав: *«Не дайте себе обманути: погане товариство псує добрі звичаї»*. Цим самим застерігав віруючих в Церкві в Коринті не мати товариства з людьми, що несуть згубний вплив. В іншому місці в Біблії, ми можемо знайти цікавий уривок діалогу Ісуса та одного з Його учнів. В Матвія 8:21-22 сказано: *«Інший учень сказав Йому: «Господи, дозволь мені спершу піти та поховати мого батька». Однак Ісус відповів: «Йди за Мною, нехай мертві самі ховають своїх померлих»*. Уривок, що є метафорою, іншими словами означає: не повертайся до старого способу життя, але йди тим шляхом, яким веде Господь. Якщо ти хочеш, аби зміни в твоєму житті відбулись, тоді залиш старі обставини, середовище в якому ти перебуваєш і рухайся далі.

Людина – творіння Бога, вона мисляча, розумна, здатна робити висновки, але її тип мислення суттєво змінюється під впливом зовнішнього світу. На жаль, часто заради добрих змін є потреба змінити людей, які є в близькому оточенні. Не завжди достатньо власних докладених людиною зусиль в тому середовищі, яке залишається без змін.

Проблема самоправедних людей в тому, що вони не приймають критики і не здатні зрозуміти, а точніше не бажають визнати сво-

го токсичного впливу на оточуючих. На їхню думку їхній вплив є найкращим. Іншого варіанту вони не допускають.

Звичайно, аналізуючи поведінку ближніх до нас людей, варто зазначити, що окрім людей, що несуть для нас згубний вплив, в нашому оточенні є ті, хто позитивно на нас впливають. І, напевно, розпізнати позитивний вплив, так само як і негативний, найлегше дивлячись на плоди, які приносить спілкування з кожною конкретною людиною. В книзі Приповістей 18:4 сказано: *«Слова, що походять з уст мудрої людини немов вода глибока, потік джерела мудрості»*, про немудрих сказано, що: *«Нерозумний прагне не зрозуміти, а лише висловити свої погляди»* (Приповісті 18:2); *«Уста нерозумного викликають сварку, його рот розбурхує бійку»* (Приповісті 18:6).

Мудрість – це тотальна протилежність самоправедності. Мудра людина не буде приносити в життя ближнього пригнічення, сварки, чи будь-який інший згубний вплив. Мудра людина бажає добра, вона є підтримкою в складний час, вона є порадою, що не диктує правильного рішення, але показує можливі наслідки вчинених дій. Добрі слова є виявом мудрості, вони походять від мудрих людей. Злі ж руйнують і походять від самоправедних людей. *«Хто є обережним, коли говорить гостре слово, - той мудрий, і довготерпелива людина - розумна»* (Приповісті 17:27).

Проблема самоправедних людей в тому, що їм бракує мудрості, але не тому їм її бракує, що вона для них недоступна, але тому, що її

вони не бажають пізнати. *«На розумного одне застереження (докір) більше впливає, ніж сто ударів на дурня»* (Приповісті 17:10).

Життя самоправедного сповнене постійного незадоволення поведінкою ближніх. Він знає, як краще, але його життя не є кращим від життя інших людей. Він знає, як досягти успіху, але його власний успіх закінчується на порадах ближніх. Він сам не приймає порад від мудрих людей і залишається зі своїми думками, які поступово призводять до його деградації, загибелі.

Отож, аналізуючи своє оточення і вплив, який воно на вас справляє, обирайте спілкування з людьми мудrimi. Таке спілкування принесе вам добрі плоди. Постарайтеся обмежити спілкування з немудrimi і з тими, які прагнуть втілювати свої злі помисли.

Навчатися від мудрих означає самому зростати в мудрості. Уникати нерозумних – це добрий спосіб уникнути багатьох проблем, які вони можуть принести в ваше життя. Мудрі навчатимуть любові і поваги до Господа, мудрі дадуть розумні поради. Мудрі навчать любити життя, радіти в теперішньому часі, цінувати щоденні благословення, що походять від Батька. Мудрі знають, що таке вдячність – біля них ви навчитесь бути вдячними. Перебуваючи в спілкуванні з мудrimi, ваші знання збільшуватимуться. Ви навчитесь цінувати мудрість: *«Уста мудреця жаданими роблять знання, а уста нерозумних скипають дурницями»* (Приповісті 15:2).

Оксана Нестеренко

МЫСЛИ.

Человек, в отличие от других Божьих творений, обладает творческой способностью и абстрактным мышлением. Используя и совершенствуя мысленные образы, человек может создавать на мысленном уровне, не используя никаких физических материалов. Мысленный мир – это область, из которой берут начало все принимаемые человеком жизненные решения и соответственное развитие событий в его жизни. Все идеи и их согласование происходит там. Библия указывает на существование важной закономерности – зависимость поступков от мыслей.

Пр.23:7: *«Потому что, каковы мысли в душе его, таков и он;»*

О чём человек думает сегодня, то он будет говорить завтра и делать послезавтра.

Печально то, что производители коммерческих реклам знают об этой зависимости больше, нежели многие христиане. Для того, чтобы продать товар, они стремятся к тому, чтобы продать его потенциальным покупателям на мысленном уровне. Для этого изобретены рекламные щиты вдоль дорог, рекламные ролики, звуковые и зрительные эффекты. Рекламуемый товар должен ассоциироваться с чем-то приятным и запоминающимся. Если рекламируется одежда, то в неё должны быть одеты самые красивые и стройные люди. Если это мебель – то довольные и счастливые лица обладающих и пользующихся ею. Но если вы и приобретёте рекламируемую одежду, то она не сделает вас такими же красивыми и стройными, какими являются модели. Приобретение рекламируемой мебели не принесёт в вашу семью гармонию, понимания и счастья, как это выглядит на лицах сфотографированных людей. Посредством зрительного эффекта вселяется в подсознание желание обладать тем же, чем обладают те, кого мы видим на рекламе. И если это желание ещё подкормить мечтами, то оно может захватить всю нашу волю.

Подобным образом диавол рекламирует грех, представляя его заманчивым и очень привлекательным в начале. Те же, которые привлекаются рассуждению о нём и мечтам, впоследствии становятся совершенно бесильными противостоять, когда, застигнутые врасплох, остаются один на один с увлечшим их грехом.

Вначале на мысленном уровне разрушается нравственная ограда, затем следуют обстоятельства, противостоять, которым увлечшийся человек уже не способен. Иногда знакомые и друзья морально упавшего человека задаются вопросом: как такое падение могло случиться с таким порядочным человеком? Да и сам пострадавший недоумевает: да я же этого не хотел! А всё началось с мыслей, которые человек не поспешил остановить в самом начале, и которые овладели им впоследствии.

Поэтому очень важно христианину беречь своё сознание чистым, целеустремлённым, и не увлекаться мыслями, которые оборвуют, окверняют и оставляют подавленным, несчастным и опустошённым.

С изобретением телевидения и компьютерных средств связи проблема нечистого мышления стоит очень остро. Сейчас в мире идёт массовая атака, направленная на уничтожение всех моральных и этических норм, на разрушение института семьи. Миллионы сегодня становятся жертвами нечистого мышления и пожинают его горестные плоды в своей жизни.

Кто ответственный за мысли и направление работы нашего сознания?

Мы сами. Жизнь идёт в том направлении, в котором направлены наши мысли. Наше будущее зависит от того, куда направлены наши мысли сегодня. Это во власти каждого здравомыслящего человека – давать направление своим мыслям. Если мы не побеспокоимся заполнить наш разум чистым, святым и светлым, то он заполнится мусором. Иногда рассуждения необходимо остановить и направить в нужном направлении, где они принесут пользу и произведут положительные перемены внутри нас. Об этом так сказано в Библии:

Пр.23:19: *«Слушай, сын мой, и будь мудр, и направляй сердце твоё на прямой путь.»*

Пр.2:1–5: *«Сын мой! если ты... наклонишь сердце твоё к размышлению... то ... найдёшь познание о Боге»*.

Ис.55:7: *«Да оставит нечестивый путь свой и беззаконник – помыслы свои, и да обратится к Господу, и Он помилюет его, и к Богу нашему, ибо Он многомилостив.»*

Куда мы направляем своё мышление, то тем мы и становимся. Мыслительный процесс является механизмом, воплощающим полученную информацию в практическую жизнь. Он трансформирует человека сообразно с тем, что он слышит, читает, или видит; будь то хорошее или плохое.

Пр.23: *«Потому что, каковы мысли в душе его, таков и он;»*

Ис.32:8: *«А честный и мыслит о честном и твердо стоит во всем, что честно.»*

Библия советует нам, чтобы наши мысли и разум были загружены чистыми и богоугодными помыслениями. Тогда наши поступки и действия будут добрыми.

Фил.4:8: *«Наконец, братия мои, что только истинно, что честно, что справедливо, что чисто, что любезно, что достославно, что только добродетель и похвала, о том помышляйте.»*

Иис. Н. 1:7,8: *«... Да не отходит сия книга закона от уст твоих; но поучайся в ней день и ночь, дабы в точности исполнять все, что в ней написано: тогда ты будешь успешен в путях твоих и будешь поступать благоразумно.»*

Каждому человеку присуще осмысливать своё настоящее и будущее. Иногда эту мыслительную способность использует диавол, нагнетая панические мысли о завтрашнем дне. Особенно эти атаки тяжёлые в периоды, когда человек оказывается на раздорожье перед принятием важных жизненных решений или во время неизлечимой болезни. Сколько переживаний, боли и мук приходится переносить при этом!

Во избежание всего этого существует один древний и надёжный способ – жить по духу (Гал. 5:16). Это образ жизни, когда человек всё своё будущее и себя самого отдаёт в полное управление Богу. Когда он сознательно запрещает себе заботиться о завтрашнем дне, но ожидает мудрого Божьего руководства. Хотя процесс ожидания и поиска Господнего руководства сопряжён также с трудностями, но какая существенная разница в результатах! Первый вид моральных напряжений, вызванный страхами о вещах, которые, возможно, никогда не произойдут в вашей жизни, приводят к разбитости, потере веры, растерянности и унынию. Другой – на пути познания воли Божьей и Его руководства – к духовному росту, спокойствию, умиротворённости и радости.

1Петр.5:6,7: *«Итак смиритесь под крепкую руку Божию, да вознесет вас в свое время. Все заботы ваши возложите на Него, ибо Он печётся о вас.»*

Испытания через навязчивые мысли... И всё же бывают такие периоды в нашей жизни, когда мысли бывают настолько мучительными и изматывающими, что кажется, что любая болезнь в теле не принесёт столько мук, как эти душевные переживания на мысленном уровне. И уйти, убежать от них не удаётся. Это могут быть мысли безысходности, мрачные картины будущего... Подобное переживают многие люди. Французский философ Мишель де Монтень по этому поводу говорил так: "Моя жизнь была полна страшных несчастий, большинство из которых никогда не случались".

Библиейский многострадальный Иов говорил об этом другими словами: *«Когда подумаю: утешит меня постель моя, унесет*

горсть мою ложе мое, Ты страшишь меня снами и видениями пугаешь меня; и душа моя жаждает лучше прекращения дыхания, лучше смерти, нежели [сбережения] костей моих.

Опротивела мне жизнь. Не вечно жить мне. Отступи от меня, ибо дни мои суета". *«Когда ложусь, то говорю: 'когда-то встану?', а вечер длится, и я ввораюсь досыта до самого рассвета»*. (Иов. 7:4, 13–16.)

Где и в чём корень этих мысленных страданий? И можно ли их избежать? Величина боли от переживаний прямо пропорциональна тому, насколько близко это нас касается. Если мы узнаем, что кто-то, нам незнакомый, после полученной травмы не сможет ходить до конца своей жизни, то потерей ли мы от этого спокойный сон? Не думаю. Но если речь идёт о близком нам человеке или о нас самих, то это совсем другое дело. На этом примере мы видим, и я ввораюсь досыта до самого рассвета". (Иов. 7:4, 13–16.)

Александр Борисенко

Дитя Моё, куда же ты спешишь?
Уже давно ты впереди

Меня бежишь.

Торопишь день в оковах суеты,
Не жаждешь святости небесной,
чистоты.

Сосуд пустой? Ну кто в том
виноват?

Часы бегут, за годом год подряд...
А ты, дитя, всё ищешь своего.
И подступает к сердцу тьма и зло.

Остановись! К груди Моей прильни,
Послушай нежное биение любви.
Не дай украсть врагу уединение,
Земных забот отбрось
души томление.

Я не молчу! С тобой Я говорю!
И каждый день
привет небесный шлю.
Храню тебя, пусть даже неверна
Бываешь Мне, спасённая душа.

Я так люблю, люблю тебя, дитя!
В тиши ночной Я терпеливо жду
всегда.

И на рассвете, в отблесках зари,
Зову к источникам надежды и любви.

Бесценный дар к ногам
твоим сложил.
Сокровища небесные открыл.
Простил, любя, очистил, освятил,
И жизнь твою мгновенно изменил.

Дитя Моё! Не прячься от Меня!
Я вижу, как болит твоя душа.
Я слышу еле слышно: Прости!
Остановись! К груди Моей прильни!

Я исцелю! На гору подниму,
И теплотой небесной обниму!

Людмила Власенко

КАК ГОСПОДЬ ИСЦЕЛИЛ МОИ СУСТАВЫ

Хочу вам, друзья, рассказать ещё об одной Божьей милости ко мне. Помню, еще в детстве, ложась спать, я жаловалась своей маме на то, что «крутят» колени. Что такое «крутят» – в моем понятии было «болят», но именно крутят, есть такое понятие в медицине. Мама мне поглаживала ножки, пока я не засыпала. И так было очень часто, особенно по сезонам весна-осень. Никто в больницу не обращался тогда за таким, казалось бы, пустяком, да и некогда тогда было, все были заняты работой. Со временем колени стали давать о себе знать более. Не один раз опухали до такой степени, что тяжело было сгибать их, а чтобы ходить – не было и речи, боль была ужасная. Тогда мама растирала мне ноги настойкой стручкового горького перца, она всегда была у нас дома. Пару дней – и я уже бегала.

Это было в детстве.

Уже в зрелом возрасте у меня начали сильно щелкать колени, трещали, боялась, что рассыплются. Но и тогда не было времени или желания (скорее желания) обратиться к специалисту. Думала – пустяк.

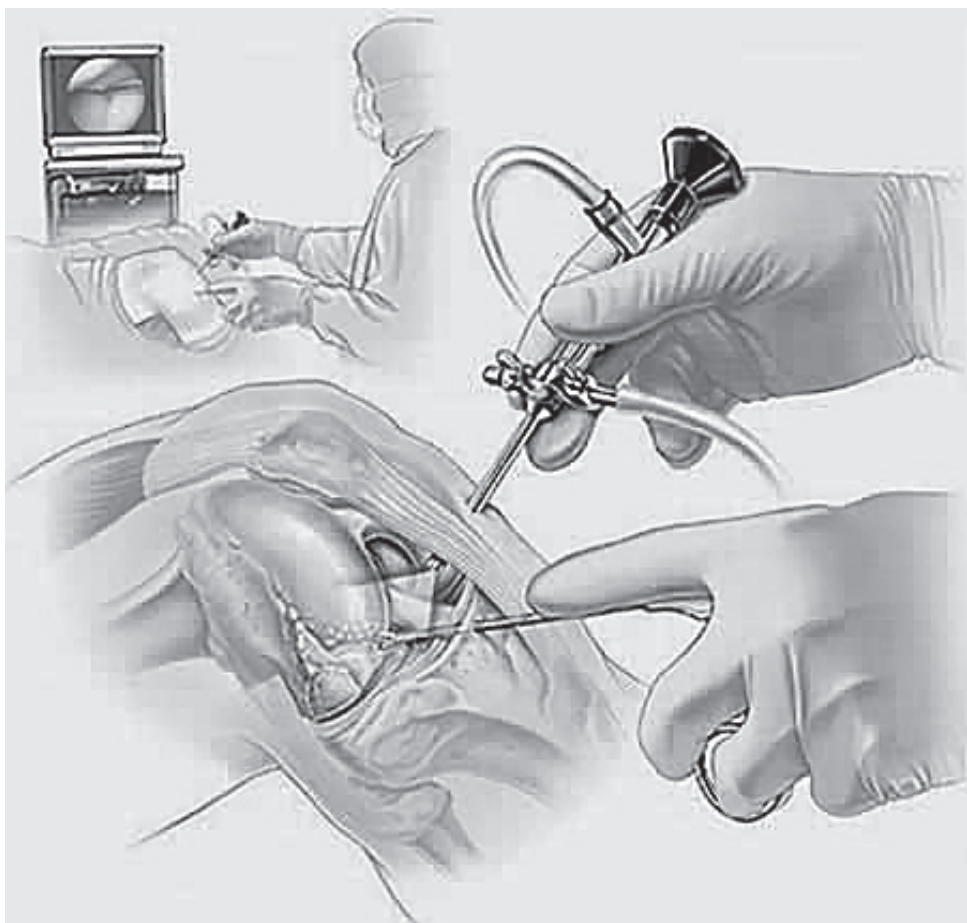
В 2010 году, в октябре месяце, в возрасте 58 лет, я оставила работу, вышла на пенсию, а уже в январе следующего года у меня «щелкнуло» правое колено так, что отломился кусочек мениска в суставе, и стало это называться «суставной мышью».

Об этом я узнала, когда сделала рентгеновский снимок. Ходить я не могла совсем, прыгать тоже, костылей дома не было, купить было негде (у нас малюсенький посёлочек), передвигалась по комнате я при помощи стремянки, благо она у нас маленькая – 130 см. Все друзья давали советы, как поступить и, конечно, посылали меня в больницу. Я молилась, но тоже склонялась к операции больше, чем надеялась на Господа. Я думала так: если Он допустил мне это, то я должна и нести, а не кричать тут же: «Исцели, Боже!». Вот такие у меня были мысли.

Но нести это было очень трудно – прикована к постели. Всегда я была очень и очень подвижна, редко уставала, делала много дел одновременно и никогда ничего не подгорало, не сбегало, не портила, всё у меня получалось быстро и хорошо. Но пришло другое время. И как же оно мне не нравилось! Надо что-то делать! Вот я и решилась на операцию, тем более, что врачи сказали – это другим способом не вылечить, нужно тот кусочек достать оттуда, чтобы он не застревал и не причинял боль. Узнала я всё об операции, позвонила в областной город, договорилась с врачом о дне, и поехала.

А Господь, видно, делал Свою работу. Врачом этим все люди были очень довольны, старались попасть именно к нему на операцию. Ко всем он был добр. Но только не ко мне. Я не видела причины, почему он мне мог так грубить и поступать жестоко со мной, но Бог всё знал и видел наперед. Слава Ему за всё!

Операция сделана, нас в палате четверо, все бегает на второй день, ничего у них не болит, а я лежу, истекаю кровью. Никакого ко мне внимания, если уж дозовусь врача к себе, то лучше бы не звала: он так сделает больно суставу, что хуже, чем было до операции. В

об щем, я лежала, молча глотала слезы, молилась и за себя, и за врача. Но Господу угодно было не смягчать его сердце. И до самой выписки врач со мной был очень груб.

Наконец-то я выписалась. При выписке мне доктор сказал: «мы еще встретимся, ты (не «вы») обязательно приедешь ко мне менять сустав, он у тебя негодный». Я внутри сжалась и решила: «да не будет так!». Реабилитационный период дома был очень длительный, нога в суставе как болела, так и продолжала болеть. Я уже и не молилась, думая, что не нужно было ездить на операцию, что это было против воли Бога. А Господь работал со мной. Дал увидеть грубость врача, чтобы никакого желания не возникло ехать туда опять в случае необходимости, и чтобы я помнила – есть у меня Врач-Чудотворец! Таким образом Он учил меня надеяться только на Него и обращаться к Нему.

Прошло много времени, где-то год с небольшим, и стало у меня с другим коленом то же самое, но тут я уже твердо решила никуда не ехать. Я видела на первой операции (артроскопия) по монитору, что это такое «суставная мышь» и что можно помассировать колено, погигать в разные стороны, чтобы сместить эту «мышку» и получала облегчение. Но всё это временно.

Весь 2012, 2013 год и почти весь 2014 ноги у меня болели со страшной силой. Слава Богу, что Он мне дал очень хороших друзей и соседей, они мне ходили в магазин и куда надо. Да возрадуют Господь за их труды! За исцеление я почти не молилась, думала – надо нести всё. Как же важно знать нашего Господа! Как отец земной наш ведь не хочет, чтобы его дитя так мучилось? Не хочет! Так и Небесный Отец тем более не хочет.

И вот в сентябре 2014 года, на Хлебопремолении в Тынде, при омытии ног я получила чудесное исцеление обеих ног. Когда сестра, омывая мои ноги, с верою молилась о моем исцелении, я слышала, как что-то очень теплое вошло в мои ноги, и вера Божья наполнила меня от макушки до пят. Я подняла немного юбку и тихонько говорю ей и колени, пожалуйста...

Она поняла и со слезами омыла ноги и выше. Прикосновение рук ее было как рук Христа, нежное, чуткое и заботливое.

Я сразу поняла, что получила исцеление, но еще боялась в этом признаться, как говорят в мире «вслугнуть удачу». Потом было причащение к Телу и Крови Христа. После всего этого я сама, молча, по-разному выворачивая суставы, пробовала наступать и так, и так на ноги – не болят! Вот тут уже я не смогла молчать! Я с огромной радостью сообщила друзьям об этом чуде! Все радовались, я – ликовала, но более всех радовался Тот, Кто смотрел на меня с высоты Своих Небес. Я чувствовала это! Он сказал: «Хочу, очистись!» и я очистилась от своей болезни.

Прошло почти три месяца, а ноги мои были, как у молодой козочки, бегающей по горам. И я верю, что это навсегда, потому что Господь если делает, то делает всё совершенно!

Вот уже прошло 5 лет, суставы мои не болят! Слава Иисусу!

Скажите, люди, как не благодарить и не служить такому Богу всем своим сердцем, всем разумением, всею своею силою и крепостью? Сколько же я в жизни получила милостей от Него?! А Он не устает радовать и ещё, и ещё миловать! Меня, не заслужившую такой милости, которая гвозди подавала распинающим Его, которая плевала Ему в лицо, била по ланитам, поносила всякими словами... А Он прощает, а Он любит, а Он желает мне спасения Своего, а Он желает видеть меня на брачном пире у Себя, в Царствии Небесном.

Да! Как Мария, хочется Ему мыть ноги слезами и волосами головы своей отирать их. Да! Нет такого воздаяния, которое можно было бы Ему воздать за всё, что Он для меня сделал и что еще делает!

Не бойтесь, друзья, не стыдитесь, обращаться к Нему – Царю царей, Господу господствующих, Он услышит каждого и обязательно ответит на вашу нужду!

ОН ЛЮБИТ ВАС!

Коновалова Татьяна
пос. Хани, Якутия

Більше двох тисяч років назад сталася велика та знакова подія, яка перевернула життя усього людства. В світі народилося надзвичайне Немовля, що звалось Ісус. Це маленьке дитятко народилося в убогих яслах на сіні, тому що не знайшлося йому пристойного місця в хатині. Тоді ще мало хто знав, що народжене немовля то є Син Божий! Той, Хто створив всесвіт і все, що в ньому; могутній Бог, що тримає все в Своїх руках – народився в хліві для худоби в маленькому селищі Віфлеєм. Досить дивно, зважаючи на той факт, що діти царів земних народжуються в великих палацах та в величних містах, щоб якомога більше людей дізналися про майбутнього спадкоємця. Про народження Сина Божого, Царя над царями, дізналася лише невеличка група людей, та лише згодом слух про новонародженого Царя дійшов до Єрусалиму, в палац юдейського царя Ірода, внаслідок чого він наказав повбивати усіх дітей Віфлеєма віком до двох років.

«Ісус народився в юдейському місті Віфлеємі за царювання Ірода. Згодом до Єрусалиму прийшли мудреці зі Сходу. Вони спитали: «Де новонароджений Цар юдейський? Ми прагнемо знати, бо бачили Його зірку, коли вона зійшла. Ми прийшли поклонитися Йому». Почувши про це, цар Ірод дуже стривожився, а разом з ним і всі мешканці Єрусалиму. Він зібрав усіх головних священників та книжників юдейських і запитав їх, де має народитися Христос. Вони сказали йому: «У Віфлеємі, в Юдеї, бо ось що написано пророком: «Ти, Віфлеєме, що в землі Юди, дуже важливе серед міст юдейських, бо з тебе вийде Правитель, Який буде пастирем народу Мого – Ізраїлю». Тоді Ірод

покликав мудреців, щоб зустрітися таємно, і точно з'ясував у них, коли зійшла зірка. Пославши їх до Віфлеєма, він звелів: «Ідіть і добре розпитайте про Дитя, а коли знайдете, то сповістіть мене, щоб я теж міг піти й поклонитися Йому». Вони вислухали царя та й пішли, і зірка, схід якої вони бачили, йшла поперед них, доки не зупинилася над місцем, де була Дитина. Коли мудреці побачили те, велика радість охопила їх. Вони ввійшли до оселі й побачили Дитину з Марією, Його матір'ю. Вони впали долілиць перед Ним, щоб поклонитися Немовляті. Тоді, відкривши свої скарбниці, піднесли Йому дарунки: золото, ладан та мирро. Оскільки Бог з'явився їм вві сні й попередив, щоб не поверталися до Ірода, вони рушили до своєї землі іншим шляхом» (Мат.2:1-12).

Після цієї зустрічі маленький Ісус був прихований своїми батьками в Єгипті, аж доки не вмер цар Ірод, який хотів вбити малечу. Тоді вони повернулися в рідне місце Назарет, що в окрузі Галілея, де і пройшло дитинство Ісуса, доки Він не почав звіщати людям добру звістку про спасіння людства. Цей факт зіграв злий жарг з багатьма

мешканцями Ізраїлю, тому що вони чекали Месію з Юдеї, а не з Галілеї. Ось приклад з Євангелія від Івана: «Коли Пилип зустрів Нафанаїла, то сказав йому: «Ми знайшли Того, про Кого Мойсей писав у Законі і про Кого писали пророки. Це Ісус із Назарета, Йосипів Син». Нафанаїл запитав Пилипа: «Чи може щось добре прийти з Назарета?» А Пилип відповів: «Ходімо, сам переконаєшся»» (Ів.1:45-46). Ця розмова відбулася між майбутніми учнями, апостолами Ісуса Христа. Пилип розповідає Нафанаїлу про очікуваного Месію, про Якого свідчили Мойсей та пророки у своїх пророцтвах, більшість з яких вже виповнилися. Нафанаїл розкриває думки, що жили в серці та розумі кожного єврея, який очікував прихід Царства Божого та звільнення Ізраїлю від його ворогів. «Чи може щось добре прийти з Назарета?», тобто не з Юдеї. Всі навчені священниками та книжниками юдейськими добре пам'ятали, що Христос, або Месія, має прийти з Віфлеєму, що в землі Юди.

«Він прийшов у світ, що належав Йому, та Його власний народ не прийняв Його» (Ів.1:11).

Отже, чому Ізраїльський народ не прийняв Христа? Причин є чимало. По-перше, це було передбачено Богом, щоб через їх непослух двері Царства Божого відчинилися для інших народів. Щоб «всім, тим хто прийняв Його й повірив у Нього, Він дав право стати дітьми Божими» (Ів.1:12). По-друге, вони сприймали Ісуса вчителем з Назарету, а Його вчення – назорейською сектою, тому що не знали про Його справжнє походження, і що народився Він у Віфлеємі юдейському. І по-третє: «Ви не розумієте того, що Я кажу через те, що неспроможні прийняти вчення Моє. Диявол вам батько, тож ви прагнете виконувати його волю. Він був убивцею з самого початку і ніколи не був на боці істини, бо немає її в нього. Коли він каже неправду, то це природно для нього, бо він сам брехун і породжує брехню. А ви не бажаєте вірити Мені тому, що Я кажу правду» (Ів.8:43-45). Це пряма відповідь Ісуса духовним священникам юдейського народу, які всіляко намагалися спотворити і перевернути слова Христа на свій лад. Юдеї чекали великого царя та сильного воїна, який здолає римлян та принесе мир і свободу для їхньої землі, але не вгледіли Сина Божого, який приніс мир та свободу їхнім серцям!

На жаль, ця картина залишається актуальною аж до сьогодні. Людям настільки подобається слухати диявола, щоб жити лише для свого задоволення, що вони стають неспроможними прийняти вчення Ісуса. Настільки звикають з брехнею, що починають ненавидіти правду; затикають вуха свої, щоб не чути істини, яка викриває їхні злі помисли. (Продовження читайте у наступному номері).

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я - Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я - Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я - ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я - ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твої. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень – для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м.Вінниця, вул.Чехова 12а, тел: (0432)55-63-97. Зам.2120701
Наклад: 2000 примірників.

